

Като почна да се зазорява (около 3¹/₂ часа заранѣта), единъ силенъ турски кавалерийски отрядъ замина по слѣдитѣ на отстъпающитѣ войски, и по този начинъ, забравенитѣ на постоветѣ хъшлаци останаха въ района на турскитѣ войски. Отъ тѣхъ трима или четирма паднаха въ рѣцѣтѣ на черкезитѣ, а останалитѣ по единъ или по двама се избавиха отъ тѣхъ по единъ твърдѣ любопитенъ начинъ, като сж се качвали по дърветата и сж стояли на тѣхъ по нѣколко часа, до гдѣто се е очиствало мѣстото около тѣхъ отъ неприятеля, слѣдъ това пакъ вървѣли по посока къмъ сръбскитѣ войски, ако сж виждали турци или черкези пакъ се крили, до гдѣто най-послѣ се промъкнали къмъ своитѣ. *)

Заповѣдта за отстъпване на четата не била ясна. На четата се заповѣдало да се снеме отъ аванпости и да отстъпи по слѣдитѣ на другитѣ сръбски войски къмъ с. Слатина. И тя изпълнила това. Но другитѣ сръбски войски тѣй бързо отстъпили щото при зори, когато четата пристигнала въ Слатина, не е заварила тамъ никакви сръбски войски, а войводата не знаелъ и на кждѣ сж тѣ отстъпили. Тогава той рѣшилъ, че ако се отстъпва, то е по естествено да се отстъпва право назадъ, и като си предполагалъ, че и Сърбитѣ сж отстъпили на паланката Болевацъ, потеглилъ и той съ четата си по тѣзи посока. Къмъ пладниѣ четата пристигнала въ селото Бучѣе. Макаръ че и въ Бучѣе не заварилъ сръбски войски, и намѣрилъ селото упразднено отъ жителитѣ си, но като имало достатъчно съестни припаси, и като се смѣталъ вѣнъ отъ опасността, войводата се распорѣдилъ да остане тукъ четата за ноцувание, за да си починатъ подъ покривъ изморенитѣ му момчета-

*) Единъ отъ забравенитѣ на постоветѣ бѣше и автора на този расказъ, който още съ единъ другаръ на име Димитъръ Македонски прѣзъ деня на 25-й Юлий на три пѣти щѣха да паднатъ въ рѣцѣтѣ на черкезитѣ, но благодарение на Бога и на хитростѣта на стария хъшъ дѣдо Петко, който бѣше отъ начало съ тѣхъ, и имъ науми за качване по дърветата, тѣ се избавиха, и на слѣдующия денъ се присѣдниха къмъ четата на Филипъ-Готя въ Брѣстовачка баня, а на 14 Августъ намѣриха четата си и отидоха въ нея. За това, за дѣйствиата на четата отъ 25-й Юлий до 15 Августъ, автора не расказва като очевидецъ, а по расказитѣ на другитѣ хъшове, които сж били прѣзъ това врѣме въ четата, и сж били участници въ случившитѣ се прѣзъ това врѣме събития.